



ת"ד 1131/10/14 - מדינת ישראל נגד אילן קוניקוב

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 1131-10-14 מדינת ישראל נ' קוניקוב
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

אילן קוניקוב

הכרעת דין

כתב אישום:

בתאריך 24/07/14 בסמוך לשעה 15:15 נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג פיאט ברח' החשמל בחיפה, נעצר בצד ימין הדרך, מול בניין חברת חשמל. הכביש במקום הינו דו סטרי, חד נתיבי, כביש תקין, יבש, ראות טובה. באותה העת, באותו מקום, מאחרי רכב הנאשם, נעצרה מונית מסוג סקודה. כאשר הנהג ישב בתוך הרכב. הנאשם החל בנסיעה לאחור וקדימה, על מנת לצאת מהחניה, תוך שהוא פוגע בסקודה. נהג המונית יצא ממנה וטען בפני הנאשם כי הוא פגע בו. הנאשם סטה שמאלה, יצא מהחניה, התקרב יתר על המידה לנהג המונית ופגע ברגלו. בהיותו מודע לעובדה זו, עזב את מקום התאונה מבלי למסור את פרטיו ומבלי לוודא את תוצאותיה. כתוצאה מהתאונה, נחבל נהג המונית ונזקק לטיפול רפואי. כמו כן, נגרם נזק לרכבו.

הנאשם הואשם איפוא בעבירות הבאות:

התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה לגוף - עבירה לפי תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961; נהיגה רשלנית - עבירה לפי סעיף 62 (2) ו-38(2) לפקודות התעבורה תשכ"א 1961; נסיעה אחורנית תוך סיכון עוברי דרך - עבירה לפי תקנה 45 (1) לתקנות התעבורה; אי מסירת פרטים לנפגע, עבירה לפי תקנה 144 (א)(3) לתקנות התעבורה.

תשובת הנאשם בכתב האישום:



הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. לטענתו, הוא אכן יצא מאותה חניה כאשר סיים את יום העבודה שלו, הוא לא פגע במונית, נהג המונית יצא ממנה, טען כי הנאשם פגע במונית וגרם לו נזק, דיבר אליו בצורה מאיימת. הוא יצא מהרכב שלו ואמר לנהג המונית שאין שום נזק במונית ושהוא מבקש לסחוט אותו. כמו כן, כפר בכך שפגע ברגל של נהג המונית וטען כי נהג המונית מעליל עליו עלילה וטוען דברים שלא היו מעולם.

ראיות הצדדים:

התביעה העידה את נהג המונית וטכנאי מוטורולה תביעה מספר 2 שנכח באירוע. כמו כן הגישה מסמכים ומוצגים.

הנאשם העיד להגנתו.

דין והכרעה:

נהג המונית סיפר כי ביום 24/07/14 נהג במונית, קבע להיפגש עם טכנאי מוטורולה בגלל תקלה במכשיר הקשר, ברח' החשמל, סמוך לבניין של חברת החשמל. מול הבניין, יש מפרצי חניה בצד ימין של הכביש. הוא חנה את המונית באחד ממפריצי החניה, כשחזית הרכב פונה לכיוון תחנת אוטובוס הממוקמת בסמוך. הוא ישב בתוך המונית, במושב הנהג, כיבה את המנוע, ואחרי מספר דקות הגיע טכנאי מוטורולה, והתחיל לטפל במערכת הקשר של המונית. תוך כדי שהשניים יושבים במונית, חשו מכה מאחורי הרכב. הוא יצא יחד עם הטכנאי מהרכב, והבחין ברכב חונה מאחור מסוג פיאת בצבע אדום. נהג הרכב היה לבד ברכב, דיבר בטלפון הנייד ותוך כדי שיחה בטלפון הנייד ניסה לצאת מהחניה תוך שהוא נוסע קדימה ואחורה. נהג המונית קרא לו ואמר לו שהוא פגע במונית וביקש ממנו לעצור אך הנאשם לא עצר. לדבריו, לא עצר על אף שחלון הנהג היה פתוח. הוא המשיך בנסיעה קדימה כדי לצאת מהחניה ותוך יציאתו עלה עם צמיג הרכב על כף רגלו השמאלית של נהג המונית ועזב את המקום מבלי להתייחס לקריאות שהופנו אליו. עוד הוסיף, כי הטכנאי עמד אף הוא בחוץ והאירוע ערך מספר שניות. הוא רשם את מספר הרישוי של הרכב בו נהג הנאשם בטלפון הנייד והציג זאת מאוחר יותר בפני השוטר שגבה ממנו עדות. לכשעזב הנאשם את המקום, התקשר נהג המונית למשטרה, סיפר להם מה קרה, נשאל עם הרכב הפוגע נמצא במקום ומשמסר שהרכב עזב, התבקש להגיע לתחנת המשטרה. עוד הוא מסר למשטרה כי יש לו כאבים ברגל והם הפנו אותו לפנות קודם כל לקבלת טיפול רפואי ורק לאחר מכן למסירת עדות במשטרה. נהג המונית הגיש תעודה רפואית המסומן ת/1 המתעדת את הטיפול הרפואי שקיבל כתוצאה מעליית הרכב על כף רגלו.

טכנאי מוטורולה מסר בעדותו כי הוא הגיע על מנת לבצע תיקון במונית במקום בו המתין לו נהג המונית ליד חברת החשמל. הוא החל לטפל בתקנה אשר לפתע הרגיש "דחיפה של האוטו מאחורה, מכה". הוא יצא יחד עם נהג המונית מהרכב, ראה מישהו שמנסה לצאת מחניה, תוך שהוא משוחח בטלפון הנייד, כשהוא נוסע קדימה ואחורה ותוך כדי כך "נותן מכות קטנות בפינה של המונית". לפחות פעמיים הוא פגע במונית, בניסיון לצאת מהחניה. לדבריו, גם הוא וגם נהג המונית פנו לנאשם ואמרו לו "תיזהר" וסברו שהוא יעצור ויראה את הנזק, אך הנאשם היה עסוק בשיחת טלפון,



כשהטלפון מונח על כתפו השמאלית, והוא מצמיד אותו עם הראש לכתף (העד הדגים). אחרי שיצא מהרכב, לא הספיקו נהג המונית והטכנאי לעשות דבר, הנאשם פשוט עזב את המקום. לגבי עליית הנאשם עם רכבו על רגלו של נהג המונית, מסר הטכנאי כי לא ראה זאת, הואיל והיה מהצד השני של הרכב. עם זאת, טען שנהג המונית היה בהלם, לאחר שהנאשם עלה לו על הרגל, כך הייתה תחושתו של הטכנאי.

הנאשם מסר, כי במועדים הנקובים בכתב האישום, סיים את יום העבודה שלו בחברת חשמל, שם עובד במוקד 103, הגיע לרכבו אשר חנה במפרצון חנייה, והבחין במונית בצבע לבן חונה שם, במקום שאסור לחנות. הוא ניסה לצאת מהחנייה, אך המונית שעמדה בצמוד אליו, כשהחלק האחורי של המונית צמוד לחזית הרכב שלו, לא אפשרה זאת. הוא ניסה לצאת מהחנייה, תוך שהוא נוסע אחורה וקדימה, ומדי פעם נשק מעט למונית. לפתע, יצא נהג המונית מהמונית והחל לומר לו: "תעצור, פגעת לי ברכב, גרמת לי נזק". הנאשם יצא מרכבו, הביט על המונית, ולא ראה שום נזק. הוא שאל את נהג המונית בהתרסה: "אתה רוצה לתקן נזקים על חשבוני? אם אני עושה נזק או טעות אני מטפל בזה", אך נהג המונית השיב לו בצורה מאיימת ולא יפה. הנאשם טען כי הוא לא נכנס לעימותים עם אנשים, ולא מוכן להיכנע לסחטנות ואיומים, ולכן עזב את המקום. בתשובה לשאלת בית המשפט אם שוחח בטלפון תוך כדי נסיונות היציאה מהחנייה, אמר שהוא לא זוכר שהוא דיבר בטלפון הנייד. כשיצא מהחנייה, ייתכן ודיבר, אבל לא כשניסה לצאת מהחנייה. עוד מסר, כי הוא לא מסר פרטים לנהג המונית, הואיל ולא נגרם כל נזק למונית, והוא לא היה מוכן להיכנע לסחטנותו של נהג המונית, אשר דיבר אליו, לדבריו בצורה מאיימת. לגבי העלייה עם הרכב על כף רגלו של נהג המונית, טען שמדובר בעלילה. עוד טען בהקשר זה, כי הוא פנה לעד התביעה, טכנאי מוטורולה מר כפיר קורן, טרם המשפט, והקליט את השיחה איתו, ושוחח איתו לגבי המשפט ולגבי הגרסה שהוא עתיד למסור במשפט. לטענתו, נהג המונית משקר לגורמי אכיפת החוק, וצריך לתת את הדין על כך.

לאחר שבחנתי את עדויותיהם של עדי התביעה, מזה, ואת עדות הנאשם מזה, ועל יסוד מכלול חומר הראיות שבפניי, אני מחליט לזכות את הנאשם מהעבירות של התנהגות שגרמה חבלה לגוף; נהיגה רשלנית; נסיעה אחורנית תוך סיכון עוברי דרך, ומכוח סמכותי לפי סעיף 184 לחסד"פ, להרשיעו תחת זאת בנהיגה בחוסר זהירות לפי תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה, ובעבירה של אי מסירת פרטים לפי תקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

להלן נימוקיי למסקנתי זו, אדון בעבירות המיוחסות לנאשם כסדרן בכתב האישום.

אשר לעבירת ההתנהגות שגרמה נזק לרכוש ולגוף - הדיון יתחלק לשני חלקים. ראשית, אדון בגרימת הנזק למונית, ולאחר מכן, אדון בגרימת החבלה הגופנית לנהג המונית.

בכל הנוגע לגרימת הנזק למונית - אין מחלוקת עובדתית בדבר חנייתו של הנאשם מאחורי המונית. הנאשם בעדותו מוסר כי חנה אחרי המונית, ניסה להחליץ מהחנייה, תוך שהוא נוסע קדימה ואחורה, בשל המרווח הצר שהיה לו בין המדרכה שהייתה מאחוריו לבין המונית שהייתה לפניו. עוד הוא אישר בעדותו, כי תוך כדי נסיונות ההיחלצות מהחנייה, הוא אכן פגע במונית. אם כי לדבריו, היו אלה פגיעות קלות, וכלשונו **"יכול להיות שהרכב שלי נשק מעט במונית של המתלונן"** (עמוד 10 שורות 26-27). עוד אין מחלוקת, כי התרחש עימות בין נהג המונית לנאשם, שעה שנהג המונית עמד מחוץ לרכב והאשים את הנאשם שפגע ברכבו, וגרם לו נזק, ואילו הנאשם כפר בכך, ועזב את המקום. לדברי



הנאשם, הוא עזב את המקום כי לא ראה נזק, וחש שנהג המונית סוחט אותו, וכלשונו, **"לא השארתי שום פרטים כי לא ראיתי שום נזק שנגרם למונית ואני לא מוכן להיכנע לסחטנות"** (עמוד 10 שורה 33 ועמוד 11 שורה 1).

בפני בית המשפט הציג נהג המונית תמונות המלמדות על קרע או סדק בפגוש האחורי הלבן של המונית. יצוין, כי הקרע האמור, אורכו כ-10 ס"מ, ובחלקו התחתון של הפגוש וקשה להבחנה ממבט חטוף. לכן, לא יפלא הדבר, שכאשר הנאשם יצא מרכבו, כגרסתו, על מנת לבחון את טענת נהג המונית שגרם לו לנזק, לא הבחין בנזק זה, ולכן עזב את המקום. עם זאת, הנזק האמור הוכח מפי עדי התביעה, ואף בתמונות שהוצגה בהסכמת הנאשם. הוא נובע כתוצאה של המפגש בין החלק הקדמי של רכב הפיאט בו נהג הנאשם, לבין הפגוש האחורי של המונית שחנתה במקום. הלחץ הנובע מהתנועה ומסת רכב הנאשם אל עבר המונית שעמדה במקום, גרם למעיכת הפגוש של המונית, אל גוף הרכב, ולגרימתו של אותו קרע בפגוש.

כאמור, הנאשם מודה כי בנסיונות החילוץ שלו מהחניה נסע אחורה וקדימה תוך שהיה מגע בין הרכבים. עדי התביעה העידו על הזזת המונית כתוצאה מהמפגש בין הרכבים, גרסה המקובלת על בית המשפט נוכח מכלול העדויות שבפניו. יוער, כי הנאשם יכול וצריך היה להימנע ממגע עם המונית, שהרי נהג המונית והטכנאי היו בתוך המונית ונקל היה להבחין בכך. הנאשם היה צריך פשוט לגשת אל נהג המונית ולבקש ממנו להזיז קדימה את רכבו ובכך היה נמנע כל האירוע. ברם, הנאשם בחר לנסוע קדימה ולאחור תוך פגיעה, אם כי קלה, במונית. התנהגותו של הנאשם בנהיגתו חסרת הזהירות, אכן גרמה נזק לרכוש, ועל כן הנני מרשיעו בביצוע עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

אשר לגרימת החבלה בגוף לנהג המונית - בהקשר זה לא השתכנע בית המשפט, במידת הוודאות הדרושה בפלילים, כי הנאשם ביצע עבירה זו. נהג המונית טען, כי יצא מהמונית, פנה לעבר הנאשם והודיע לו שהוא פגע במונית, וגרם לו נזק, ועל כן ביקש ממנו פרטים, אך הנאשם עזב את המקום, תוך שהוא "עולה" על כף רגל שמאל של נהג המונית. נהג המונית הציג כתמיכה לטענתו, אישור רפואי מיום 24.7.14. מעיון באישור הרפואי, עולה כי הרופא שטיפל בנהג המונית, מציין מפורשות: **"רכב עלה על קדמת כף רגל שמאל, בבדיקה - ללא סימני חבלה, רגישות קלה בהנעת MCPn"**. יצוין, כי האישור הרפואי פותח במילים: "ביקור חוזר מתאריך 21.5.14" ופירוט טענות על כאבים בכתף ושכמה ימין. נהג המונית הסביר, כי מדובר בטיפול קודמים, אשר אינם קשורים לאירוע נשוא עדותו. אציין, כי מדובר בהפניה למכון רנטגן, ומההפניה עולה כי ישנו מכלול שלם של תלונות, החל מכאבים בכתף ימין, דרך נימול לאורך יד ימין, ועד לטענה בדבר פגיעה בכף רגל שמאל. התביעה לא הציגה בפני בית המשפט תמונה כלשהי של הרגל שנפגעה, למרות שנהג המונית נחקר מיד ובסמוך לאחר האירוע.

הטכנאי שהיה בזירת התאונה מסר כי לא ראה שהנאשם עלה עם רכבו על כף רגלו של נהג המונית, אבל זו הייתה תחושתו. כאשר התבקש לתאר את תגובתו המידית של נהג המונית באותה עת, טען: **"נראה שדוב היה בהלם, שהוא עלה לו על הרגל ונסע, זה נראה מהצד ככה, זה התחושה שלי, לא ראיתי פיזית, אני ראיתי את התגובה של דוב, שהוא היה בהלם"**. (עמוד 9 שורות 25 - 27).

מצבור נתונים אלו אינו מאפשר הסקת מסקנה חד משמעית, במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי, שיש בכוחה לקבוע שהנאשם עלה עם רכבו על כף רגלו של נהג המונית. קשה מאוד להלום שנהג עולה עם רכב ששוקל כמה מאות



ק"ג, והגלגל נמצא בתנועה, שתגובתו של "הנדרס" תהיה ה"לם. סביר מאוד להניח, שאותו אדם שנפגע יגיב באופן המשקף סבל וכאב עז, אשר היו פוקדים אותו עקב עליית רכב על רגלו. אין בפניי עדות שכך היה, ההיפך מכך.

מעדותו של מי שנחזה להיות העד האובייקטיבי, אותו טכנאי מוטורולה, עולה, כי נהג המונית "היה בהלם", כלשונו. אין עדות לסבל או כאב עז, הנהג לא התכופף אחז ברגל, או השמיע קול יבבה נוכח דריסת כף רגלו, או כל תגובה ספונטנית אחרת, שיש בה כדי ללמד על אירוע כה חמור כדריסת כף רגל. אין שום תיאור של חוויית כאב כפי שהיית מצפה מכל אדם שחוזה דריסת כף רגלו שהינה מקום רגיש ביותר, להגיב. תיאור תגובת נהג המונית, אינה מתיישבת עם עליית רכב על כף רגלו.

זאת ועוד, ניתן היה לצלם את כף הרגל, ולהציג ממצא ברור לבית המשפט, על מנת שהוא יוכל להתרשם בעין מהנזק, מהסימנים, אך דבר כזה לא נעשה. גם התעודה הרפואית אשר הייתה אמורה כביכול להוכיח את החבלה ומעשה הדריסה, מציינת באופן ברור וחד משמעי: "ללא סימני חבלה". על כן, אני מזכה את הנאשם מעבירה של נהיגה שגרמה חבלה לגוף.

אשר לעבירה של נהיגה רשלנית - אחזור ואציין, כי מדובר ביציאה מחנייה, כאשר הנאשם, גם לפי גרסתו, נסע קדימה ואחורה על מנת להיחלץ מאותה חנייה תוך פגיעה קלה במונית שלפניו. הוא יצא ממנה בסופו של דבר, תוך שהוא גורם נזק קל למונית, כמתואר לעיל. נהיגתו בנסיבות אלה, אינה עולה כדי נהיגה רשלנית, שלהתמלאות יסודותיה, נדרשת דרגה שלילית תודעתית גבוהה מבחינת המעשה או המחדל הנהיגתי.

בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה וטיב הנזק, לא ניתן לקבוע, כי הנאשם הפגין נהיגה רשלנית, אלא מסתברת יותר המסקנה וכך גם עולה מהראיות, כי הנאשם נהג בחוסר זהירות, שעה שלא לקח בחשבון, כי אפילו נהיגה בתוך חניה על מנת להיחלץ ממנה, תוך פגיעה קלה ברכב שבפניו, עלולה לגרום לו לנזק. כפי שכבר צוין, ראוי היה - וכך מצופה מהנהג הסביר - לפנות לנהג המונית שהיה ברכבו ולהימנע מפגיעה בו, גם אם לטענת הנאשם, מדובר רק במגע קל.

נוכח נסיבות מעשיו של הנאשם ותוצאותיו, ובשים לב למידת החרیגה מאמת המידה של הנהג הסביר, נראה, כי מדובר בדרגת תודעתית שלילית נמוכה, המתיישבת יותר עם יסודותיה של עבירת הנהיגה בחוסר זהירות - עבירה לפי תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה, ולא עם עבירת הנהיגה הרשלנית שיוחסה לנאשם.

אשר לעבירה של נסיעה לאחור תוך סיכון עוברי דרך - עובדות כתב האישום לא משקפות נכונה את האירוע. האירוע תואר בדיוקנות על ידי העדים, לרבות הנאשם. כאמור, הנאשם ניסה לצאת מחנייה. נסיעתו לאחור לא סיכנה עוברי דרך ולא הונחה כל תשתית ראייתית המבססת עבירה זו, ועל כן אף מעבירה זו אני מזכה את הנאשם.

בכל הנוגע לאי מסירת פרטים לנפגע העבירה - המאשימה ייחסה לנאשם עבירה לפי תקנה 144(א)(3) לתקנות התעבורה. ברם, התנאים לתחולתה של הוראה זו, אינם מתקיימים. התקנה פותחת וקובעת כדלקמן: "**נוהג רכב המעורב בתאונה שכתוצאה ממנה נגדם או נפגע יפעל לפי הוראות אלה...**". עינינו הרואות, כי על מנת שתקנה



זו תחול, על נוהג הרכב להיות מעורב בתאונה בה נפגע אדם. הואיל ומסקנת הדיון הייתה שנהג המונית לא נפגע בתאונה, מכאן, שלא חלה התקנה האמורה. עם זאת, לפי העובדות שהוכחו במשפט, חלה בענייננו תקנה 145(א), הקובעת כדלקמן:

"נוהג רכב המעורב בתאונה או בפגיעה ברכב אחר, או ברכוש אחר, שאינו רכב, הנמצא על הדרך או סמוך לה, ונגרם נזק לרכב האחר, או לרכוש האמור בלבד, ימסור בו במקום, לנוהג הרכב האחר, או לבעל הרכוש, או לממונה עליו, או לשוטר שהזדמן למקום, את שמו ומענו, את מספר רישיון הנהיגה שלו, ואת מספר הרישום של הרכב שהוא נוהג בו, ושם בעליו ומענו, וכן את מספר תעודת הביטוח ואת שם החברה המבטחת, ויציג, לפי דרישתם, את התעודות האמורות ואת רישיון הרכב, וירשה להעתיק כל פרט הרשום בהם".

הנאשם לא מילא את הוראות החוק. גם לפי גרסתו, היה מגע בין הרכבים, והייתה טענה כלפיו שבעקבות מגע זה, הוא גרם נזק למונית. לכן, לפי הוראות החוק, הייתה עליו החובה למסור **"בו במקום לנוהג הרכב האחר"**, כלומר, לנהג המונית, את שמו ומענו, וכן את פרטי רישיון הנהיגה שלו, הביטוח, ויתר התעודות, ולהרשות לנהג המונית להעתיק כל פרט הרשום בהם. ודוק, מסירת הפרטים אין בה כדי להודות באחריות לתאונה. החוק אינו מתנה את מסירת הפרטים בכך שנהג המעורב בתאונה אשם בה.

מקום בו נהג מעורב בתאונה, או בפגיעה ברכוש, קלה ככל שתהיה, ומופנית אל הנהג המעורב דרישה למסור את פרטיו, עליו לעשות כן, מבלי לערער על כך בפניו. זו דרישתו החדש משמעית של הוראת החוק אשר משמיעה לנהג המעורב את החובה להציג **"...לפי דרישתם [של הנהג המעורב האחר, בעל הרכוש או שוטר - ש.ב], את התעודות האמורות ואת רישיון הרכב וירשה להעתיק כל פרט הרשום בהם"**. את אחריותו של הנהג המעורב בתאונה, אשר נדרש למסור את פרטיו, מבררת המשטרה במסגרת החקירה המשטרתית, או בית המשפט. לפיכך, הנאשם לא היה רשאי לעזוב את המקום מבלי למסור את פרטיו, ומשעשה כן, עבר על הוראות תקנה 145(א) לתקנות התעבורה, ועל כן אני מרשיע אותו בעבירה לפי תקנה זו.

התוצאה הינה אפוא, כי אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ומתוקף סמכותי לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, ועל פי העובדות שהוכחו בפניי במשפט, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה ובעבירה של אי מסירת פרטים, לפי תקנה 145(א) לתקנות התעבורה.

אני קובע את התיק לשמיעת טיעונים לעונש ליום 21.11.16 שעה 11:00.

התייצבות הנאשם חובה, שאם לא כן, יישפט בהעדרו או יוצא נגדו צו הבאה.

המזכירות תודיע לצדדים.



ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ז, 06 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים